

Légy száműzött a földön de . . .
Örökké bánatos, és mondta:
E vívmány, amit itt műveltél
E sötét földön, ez téged kísér
Az örök valóságba . . .

És ime ember, megátkozva mondta
Az egy, a viharos, nekem, de csak
Földi átok ez, földnek átka,
És ime kedves ember a mennyország:
A szeretet, ez az én hajóm,
Megátkozott engem a nap,
Átkot szórt rám a nap és mondá:
Sohse lásd fényemet! és jött az észak!
Mondá ő is: szólott hozzám vérfagyasztó életet
És jó az élet, az örökkévalóság
És kérve-kért: Ismerj meg engemet
És jó e percben a jóságos halál
És kérve-kért az Üdvözítőm nevében
Sándor kérlek jöjj velem!
És így fogod elérni
Az örök boldogságot!

□ Kedves emberek, ezt a fohászt, ez volt az utolsó fohászm, hogy elhagytam e sötét sárpocsolyát, de

mily boldog vagyok kedves ember, hogy ismét közéltek jöhetek ezen eszközöm által mondom nektek hangomat, hogy megértsétek ti is az örök boldogságot és most elmegyek kedves testvéreim innen, de azért mindig veletek vagyok, áldjon meg benneteket, az Üdvözítőm. Szeretet legyen veletek. Sándor.“

□ A költeményben ugyan kevesen ismernének rá Petőfi szellemére, de a lányka hangja még sokáig zsong a hivek lelkében.

□ A leány jó negyedóráig még ilyen álomállapotban ül, majd egy rázkódással felébred. Csodálkozva néz körül. Sejtelve sincs róla, hogy mi történt vele. Nem emlékezik semmire. Az emberek épp befejezték a közös imádságot, amelylyel a szeánsz véget ért.

□ Még egy ideig együtt maradtak és halk hangon, átszellemült arccal hányták-vetették meg Petőfi „üzenetét“. Aztán szép csöndesen elmentek. Ki a csillagos, holdtalan éjszakába, ahol gőzmalmok, gyárak kürtői sötétlenek, ahol álmodni lehet másnapig, amikor újra felzúg a malomnak munkás zsongása.

TÁBORI KORNÉL.

Szalay Pál rajza

Fátrám, ragyogsz . . .

*Fátrám ragyogsz, mint büszke fénykirály,
Mint eszme, gondolat, mint ifjúság, tűzár.*

*Hő száll feléd s ez nem a bolygó Nap heve:
Az én rajongó lelkem izzó melege.*

*Felhőket látok rólad szerteszállani:
Az én sóhajtó emlékim foszlányai.*

*S az árny, amit levetsz magadról hallgatón:
Az én szerelmem, gyászom, késő bánatom.*

*Dalol a szél, zokog a fenyves kőkebel:
Ezt egykor én daloltam és zokogtam el.*

*Fátrám, amott jön s rád szakad a zord homály.
Sötét vagy, mint a kétség, gyászos, mint egy holt király.*

Köveskúti Jenő.